

asi839

Zuhanás közben

Mindenki álmodik, valaki jót, valaki rosszat. Ez mindig változik, de hiszem azt, hogy köze van a napközbeni és a lefekvés előtti eseményekhez. Ez szerintem velem is így van. Ezért be szeretném mutatni az én legrosszabb álmomat. Kiss Tímea vagyok 16 éves középiskolás.

November volt, egyhangú iskolai napjaimat és magánéletemet szinte ugyanúgy éltem. Iskolába indultam, de mielőtt el tudtam szakadni a lakástól előtte egy jó nagyot veszekedtem szüleimmel. A buszmegállóban találkoztam barátaimmal, de mindannyian lekéstük a buszt. Szerencsére a következő hamar ott volt. Leszálltunk, én nyílsebese az iskola felé vettem az irányt. Az órára egy kicsit késve érkeztem meg. A tanár most rossz hangulatában volt, így engem feleltetett. Persze egyes lett. A következő órában sem jártam sokkal jobban, csomó dolgot kaptunk meg és írtunk meg. A jegyek közt voltak nagyon jók, de sajnos volt pár említésre sem méltó jegy. Utolsó óra után megragadtam barátnőm karját és egyenesen a buszmegállóba mentünk. A busz még nem ment el, ezért még egy kicsit vártunk. Mikor hazaértem, bekapcsoltam a TV-t. Közben ebédeltem. Utána lementem edzésre. Nagy jó volt maga az edzés is és én is. De meccs közben egy ugrás utáni leérkezéskor kifocamodott a lábam. Apát vártam, hogy jöjjön értem. Végre az ágyban voltam, egy kicsit szerettem volna pihenni, de persze nem sikerült a drága családom miatt. Megint veszekedtünk, csak most az volt a téma, milyen ügyetlen vagyok. Miután befejeztük vacsoráztam, egy kicsit tanultam utána lefeküdtem. Lelkileg teljesen lezuhantam a padlóra a sok veszekedés és a mai iskola miatt. Aránylag hamar elaludtam.

Az álmomban pár évvel idősebb voltam, már érettségi közelében voltunk. Szakmai érettségit szerettem volna letenni közgazdaságból, ezért egy cégnél dolgoztam, segítettem heti 10 órában. Most egyedül mentem a céghez, egy hatalmas házban lakott a cég. Bementem egyenes a liftez, kinyújtottam a kezem és megnyomtam a századik gombot. Tényleg hatalmas épület. Általában a könyvelésben vagy a fénymásolásban segítettem. A főnököm épp nyújtózkodott, meglátott és gyorsan karját leengedte. Odahívott magához adott feladatokat, amivel elvoltam a műszakom végéig. Egy ott dolgozó jött ki a liftből, akivel történetesen nagyon jóban vagyok. Odajött hozzám és felhívott a tetőre. Munkámat befejeztem és már rohantam is, eddig még egy ember sem szólt annyira kedvesen hozzám, mint ő, de nem sokkal később kiderült, hogy csak azért hívott, hogy kihasználjon. Sok pénzt kért volna kölcsön és mivel azt hitte, hogy legjobb barátok vagyunk így biztos adok neki. De nagyot tévedett. Az elutasításomra elkezdett kiabálni. Elmondta, hogy mi a helyzet vele és a családjával, de nem hatott meg annyira, hogy meggondoljam magam. Erre tovább fajultak a dolgok. Dulakodni kezdtünk. Nem vagyok valami kigyúrt állat

ellenben az ellenfelemmel, aki még ráadásként nő. Egymásba karoltunk ellököt én azzal a lendülettel bukfenyeztem, ő pedig tovább forgott. A kis dulakodásnak az lett a vége, hogy mindketten épphogycsak meg tudtuk fogni a tetőt, és lógtunk. Persze ő felhúzta magát, de engem nem hogy felsegített volna, a kezemre állt így elengedtem a tetőt és zuhantam le egyenesen a föld felé. Megzavarodott érzéseim nem tudtak mit csinálni, csak a fejembe üvöltött egy hang hogy ez veszélyes, mint ha én akartam volna ezt az egészet. Nagyon féltem, nem tudtam mit csinálni, segítséget kérni hiába kérek még nem volt arra példa, hogy egy zuhanó embert megmentenek. Így az esélyem a túlélésre egyenlő volt a nullával. Párkányok mellett zuhantam el. Vártam és reménykedtem, hogy egyik ablakból kinyúlnak értem és megmentenek, de mint már említettem erre semmi esély. Megkapaszkodnék én bárhol, de nincs miben. A zuhanás egyre jobban émelyített, már nem nagyon bírtam, az is feltűnt bennem, hogy feladom és beletörődök. Megfordultam a levegőben, hogy lássam mennyit zuhantam, de miután láttam, hogy már az épületnek több mint a negyedét megtettem, lepergett előttem az egész életem. És elgondolkoztam, hogy mi lett volna, ha inkább kölcsönadtam volna neki. Biztos szebb jövő várt volna rám. Megbántam csomó mindent, többek között, hogy életem során a családommal mindig veszekedtem és elhanyagoltam őket. Még az is felmerült bennem, hogy ha esetleg valami csoda hatására túlélném, mit csinálnék másképp az életemben. De a jelenre kellett gondolnom, ezért visszafordultam. Azt vettem észre, hogy repülök tovább és tovább és egyre közelebb vagyok a földhöz. Néztem lefelé, jobbra, balra és észrevettem milyen szép végtelen tér tárulkozik a szemem elé. Egy kicsit körülnéztem, megszemléltem szinte mindent. Egy kicsit örültem, hogy azokat a dolgokat felülről is megnézhettem, amit már egyszer letről is láttam. Ugyanakkor el is borzadtam. Elvesztettem az egyensúlyérzékeimet, így elkezdtem forogni. A fejemben minden összekuszálódott, már nem tudtam, hogy mit gondoljak vagy, hogy mit csináljak. Teljes zűrzavar volt a fejemben. Ha nem csal a szemmértékem, akkor már a földig csupán 70-80 méter volt. És nem csalt, egyre jobban láttam a fákat az utcán sétáló emberkéket. Megint elfogott a pánik. Nem tudtam mit csinálni egyre kisebb a távolság köztem és a föld között. Még mindig nem tudtam elhinni ezt az egész helyzetet. Egy fa ága nagyon kilógott a lombkoronájából, azt hittem, hogy elkapom, de sajnos túl nagy volt a sebességem, így kicsúszott a kezemből. Már csak két méter maradt. Újra átgondoltam mindent, leperget előttem ismét az egész életem. Még ez a két méter sem vett rá, hogy kiabáljak segítségért, hiszen úgy is meghalok. Csak sikítottam, úgy, mint ha csak a hullámvasúton ülnék. Azt még éreztem, ahogy becsapódom a földbe, szintén éreztem, hogy minden csontom eltört. A szemem lassan becsukódott csak a sötét ürességet láttam, ami egyre jobban sötétedett.

Riadtan keltem fel, eleinte azt hittem ez tényleg megtörtént és én már a mennyekben vagyok, de szerencsére ez csak egy rémálom volt.

Ez az álom rávilágított több mindenre, többek között a családommal való rossz viszonyomra, arra hogy ezen változtatni kell.